

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA

CAP DE REDACCIÓ
ENRIC BORRÀS ABELLÓ

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CORDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
POLÍTICA
GERARD PRUNA
INTERNACIONAL
FRANCESC MILLAN
SOCIETAT
ELENA FREIXA
ECONOMIA
ALBERT MARTÍN

DEBAT
TONI GÜELL
CULTURA
XAVIER CERVANTES

ESTILS
THAIS GUTIÉRREZ
MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS
XAVI HERNÁNDEZ
NAVARRO
LLENGUA
PAU DOMÈNECH
FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL
DISSENY DIGITAL
RICARD MARFÀ

ARA TV
ALBA OM

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
FINANCES
FERRAN LINARES
MÀRQUETING I
VENDES
PABLO CASALS
COMERCIAL
SERGI GERMÁN
NOUS NEGOCIS
ORIOL CANALS
TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.
TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10
subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL.
Edició de premsa periòdica
ARA es reserva tots els
drets sobre el contingut del
diari ARA, els suplementos i
qualsevol producte de
venda conjunta, sense que
es puguin reproduir ni
transmetre a altres mitjans
de comunicació, totalment
o parcialment, sense prèvia
autorització escrita.

Difusió controlada
per l'OJD

DL: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA
agraeix als lectors que
ens facin arribar els
errors que detectin en
el contingut dels
articles. Un cop
confirmat l'error, l'ARA
publica la fe d'errades
en aquesta mateixa
columna. Podeu fer-
nos arribar les vostres
esmenes a
opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

La crisi del gas i les urgències climàtiques

JORDI ROCA JUSMET

CATEDRÀTIC D'ECONOMIA DE LA
UNIVERSITAT DE BARCELONA

La invasió russa d'Ucraïna i l'atroç guerra que ha desencadenat té com a conseqüència, entre d'altres, un fort encariment del gas natural i el temor a un problema d'escassetat a la Unió Europea que es podria donar especialment aquest hivern. Això ha disparat comprensibles alarmes i ha creat la sensació que cal actuar de forma urgent.

Però què és una acció urgent? Aquests dies d'onades de calor, desglaç de glaceres i incendis ens recorden de nou també la urgència d'actuar davant el canvi climàtic mitigant les emissions. No només apagant incendis (que també tenen a veure amb la gestió forestal), sinó actuant urgentment per canviar de rumb. Amb contradiccions i de forma massa tímida, la UE va plantejar fa pocs anys seriosament aquesta idea amb el Pacte Verd Europeu o Green New Deal.

Les respostes a la urgència dels problemes d'inflació i de proveïment de gas les hauríem de valorar en el context, també, de l'emergència climàtica evitant que la conjuntura actual ens allunyi d'aquest canvi de rumb i que unes urgències en facin oblidar les altres.

Benvingudes siguin les obligacions de limitar les temperatures mínimes i màximes d'aires condicionats i calefaccions en llocs públics (i les fortes campanyes de persuasió per a un ús privat responsable). La pregunta és: per què ha calgut una guerra per posar en marxa aquestes regulacions si som conscients que estem en situació d'emergència climàtica? La mesura, a més, no costa diners sinó que els estalvia.

Benvingudes també les mesures d'augment d'eficiència energètica de llars i edificis i d'impuls de l'autoconsum energètic, activades en gran part gràcies als fons europeus Next Generation però també a subvencions i desgravacions fiscals provinents de molts ajuntaments (com està fent decididament per exemple el de Barcelona). Redueixen emissions, protegeixen de la pobresa energètica i també fan les economies més resilientes fent-les menys dependents de les importacions de recursos energètics. Aquestes mesures sí que impliquen inversions i això fa recordar que destinar més diners a armament –com s'ha pactat

amb l'OTAN– té el cost d'oportunitat de no poder-los destinar a usos com aquest. Més despesa armamentista no portarà a un món més segur, mentre que les polítiques per frenar el canvi climàtic poden protegir d'un món més insegur reduint el patiment i la inestabilitat social que comportarà, sobretot en els països més pobres (una gran injustícia perquè la responsabilitat històrica del problema es concentra sobretot en el món ric).

GETTY

Hem de preguntar-nos fins a quin punt estem disposats a fer renúncies per la potencial escassetat de gas sense agreujar l'emergència climàtica

Benvingudes també les mesures d'impuls del transport públic (encara que podem debatre si és més prioritària la gratuïtat o la inversió per millorar aquest transport). En canvi, és inacceptable una mesura com la reducció indiscriminada dels impostos als carburants, que, a més de molt poc efectiva per reduir els preus, dona un senyal econòmic en la mala direcció, ja que el que cal és reduir l'ús dels combustibles fòssils. A més, es tracta d'una mesura regressiva perquè en termes generals els rics van molt més en cotxe que els pobres.

Per sobre de tot cal evitar que la crisi del gas impulsi l'ús del carbó. És urgent perseverar en el canvi de rumb cap a una economia més sostenible i no s'han de fer passos enrere tornant al combustible més contaminant.

Hem de preguntar-nos fins a quin punt estem disposats a fer renúncies per fer front a la potencial escassetat de gas sense agreujar l'emergència climàtica. Ara la guerra ho ha trastocat tot a Europa, però la radical reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle no serà mai un camí de roses consistent en un simple canvi tecnològic sense costos. Una transició energètica com la que necessitem no és gens fàcil i cal qüestionar-se també molts aspectes dels estils de vida de les nostres societats de l'opulència.

El covid-19 va donar lloc en molts països a decisions polítiques que van posar (tot i que molt temporalment) la preservació de la salut de la població per sobre del manteniment de l'activitat econòmica. ¿Pot el disseny de preservar la salut planetària tenir un efecte semblant? És difícil, perquè els efectes de les polítiques de mitigació són totalment globals i gairebé no es perceben en el molt curt termini. Tampoc hi ajuda que les polítiques econòmiques de la UE segueixin ancorades (tot i el Pacte Verd Europeu) en l'objectiu del creixement econòmic. Però el fet que les nostres accions o inaccions en política climàtica tinguin conseqüències sobretot d'aquí dècades, més que en els mesos propers, no fa la qüestió menys urgent: fem molt tard i un retard de les accions porta al desastre climàtic.